

ת"פ 10885/10/16 - מדינת ישראל נגד יאיר בן יוסי ביבאס

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 10885-10-16 מדינת ישראל נ' ביבאס
בפני כבוד השופט דרור קלייטמן

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות ב"כ עו"ד נופר מזולה
לשכת תביעות כפר סבא

המאשימה

נגד

יאיר בן יוסי ביבאס
באמצעות ב"כ עו"ד אילן אזולאי

הנאשם

הכרעת דין

בהתאם לסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי אני מודיע בפתח הכרעת הדין כי החלטתי לזכות את הנאשם מאישומו בביצוע עבירות של העלבת עובד ציבור, תקיפת עובד ציבור כדי להכשילו בתפקיד והפרעה לשוטר במילוי תפקידו אולם להרשיעו בביצוע עבירה של הפרעה לעובד ציבור במילוי תפקידו.

רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של העלבת עובד ציבור (2 עבירות), תקיפת עובד ציבור כדי להכשילו בתפקיד והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.
2. על פי המתואר בכתב האישום, בתאריך 17.11.15 בשעה 16:30, ניגש פקח עיריית רעננה, לישי ביטון (להלן: "הפקח"), בעודו מבצע עבודתו כדין לחנות בה עבד הנאשם ברחוב אחוזה 125 ברעננה וביקש ממנו כי יזיז את רכבו מסוג דייהטסו מס' רישוי (להלן: "הרכב"), אשר חנה בחניית בניין ברחוב רזיאל 3 ברעננה. הנאשם סירב לעשות זאת ולכן הפקח הזמין למקום ניידת משטרה וניגש לצלם את הרכב. בשלב זה, קילל הנאשם את הפקח באומרו: "בן זונה, מניאק, פקח זה זבל" וכן היכה את הפקח במכת אגרוף

לידו השמאלית בעת שזה ניסה לצלם את הרכב. למקום הגיע השוטור בניהו כהן (להלן: "השוטר") ולאחר שהנאשם סירב לשוחח עמו, הודיע לנאשם כי הוא מעוכב בחשד לתקיפת הפקח וביקש ממנו את הטלפון הסלולארי שלו. הנאשם מסר שאין ברשותו טלפון סלולארי, אולם מיד לאחר מכן ענה לשיחת טלפון באמצעות אוזניית בלוטוס שהייתה באוזנו. הנאשם צעק כי אינו מוכן להגיע לתחנת המשטרה ואמר לשוטור שיעצור אותו. השוטור הודיע לו על מעצרו, אך כאשר ביקש לאזוק אותו, סירב הנאשם לשחרר את כפות ידיו. בהמשך לכך, בעת שהשוטר הוביל את הנאשם לתחנת המשטרה, צעק לעברו הנאשם: "מפגרים", "אתה נמוך", "אתה דתי? הכיפה הזאת היא המצאה, יש אלוהים".

3. במהלך הדיון שנערך בפניי בתאריך 4.2.19, במהלך חקירתו הנגדית של הנאשם, הודעתי לו כי בעדויות שנשמעו בפניי עלה חשד לביצוע עבירה נוספת של הפרעה לעובד ציבור ועל כן בהתאם להוראות סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי, תינתן לו ההזדמנות להתגונן מפני אשמה זו.

ראיות הצדדים

4. בראשית פרשת התביעה, העיד **השוטר רס"ר בניהו כהן** ובמהלך עדותו הוגש דו"ח פעולה שנרשם על ידו **(ת/1)**. הוא תיאר כי התקבל דיווח של פקח ברחוב אחוזה ברעננה ולכן ניגש למקום ולאחר שהפקח הצביע על חשוד שלדבריו תקף אותו, ניגש השוטור לחנות בה היה הנאשם וביקש ממנו להזדהות. הנאשם הזדהה אך דיבר לשוטור באופן מזלזל, בתחילה סרב להתלוות לשוטור על מנת למסור גרסה, בהמשך סירב לעיכובו וביקש להיעצר, אך הפריע לכבילתו באזיקים עד שהשוטר נאלץ להשתמש בכח לצורך כך. הוא אף העיד על כך שאמר לנאשם כי נאסר עליו לדבר בטלפון אך זה ענה לשיחה באמצעות אוזניית בלוטוס. במהלך הנסיעה בניידת המשטרתית, צעק הנאשם: "מפגרים, אתה נמוך. אתה דתי? הכיפה הזו היא המצאה, יש אלוהים?".

5. עוד העיד **מר אילן חלפון**, פקח בעיריית רעננה, אשר תיאר כי במסגרת עבודתו, ראה את הפקח מבקש מהנאשם להזיז את רכבו, אולם הנאשם סירב והחל לעזוב את המקום. הפקח הבהיר לו כי בכוונתו לרשום לו דו"ח ואז החל הנאשם לרוץ בדילוגים לעבר הפקח עם אגרוף מונף אולם הפקח זז והדף אותו. המגע שנוצר היה בין ידיו של הפקח לבין ידיו של הנאשם.

6. הודעת הנאשם מתאריך 17.11.15 הוגשה וסומנה **(ת/2)** והודעת הנאשם מתאריך 25.5.15 הוגשה וסומנה **(ת/3)**.

7. מטעם התביעה העיד אף **החוקר אמנון גדעוני** אשר חקר את הנאשם. במהלך חקירתו הנגדית עלה כי

פנה מספר פעמים לפקח על מנת שיציג בפניו את מסמכי הטאבו שנוגעים למקום החניה בה חנה הנאשם וכתוצאה מכך החל כל האירוע, אולם הפקח לא עשה זאת למרות מספר פניות אליו. מזכרים שנרשמו על ידי העד הוגשו וסומנו (ת/4-12).

8. עד התביעה המרכזי היה **הפקח לישי ביטון** אשר העיד כי התקבלה קריאה בעניין רכב החונה בחניית בניין פרטי. בבירור שנעשה על ידו, עלה כי בעל הרכב הוא הנאשם ולכן הוא ניגש לחנותו וביקש ממנו שיזיז את רכבו. הנאשם סירב והחל לקלל את הפקח וכשזה הוציא את המסופון על מנת לצלם את הרכב, החל הנאשם לרוץ לעברו כשאגרופו מונף אולם הפקח זז הצידה והנאשם לא פגע בו. לנוכח ההתרחשויות זימן הפקח את הביטחון של העירייה ואת המשטרה ובינתיים ניסה לצלם את הרכב אך הנאשם הוריד לו את היד מהמסופון. כאשר הגיע השוטר תיאר בפניו את האירוע והשוטר ניגש לחנותו של הנאשם. העד אמר כי הקללות שהנאשם קרא לעברו הן קללות שנאמרות לעברו מדי יום.

9. לבקשת ב"כ הנאשם, הוגשו הודעות הפקחים אילן חלפון ולישי ביטון (נ/1-3).

10. בפרשת ההגנה העיד **הנאשם** עצמו. הוא תיאר כי מדובר בחניה המצויה במחלוקת ובכל פעם בה הוא חנה במקום זומנו פקחים. לטענתו, מותר לו לחנות במקום ושבועיים טרם האירוע מושא כתב האישום הנחה אותו שוטר לבקש מהדיירים במקום להציג נסח טאבו המצביע על כך שהחנייה שייכת להם ואם לא יוצג כזה אין בעיה לחנות שם. כך היה לטענתו ביום האירוע ומאחר ולא הוצג לו נסח טאבו, חנה במקום. כשהגיע הפקח היה לו דין ודברים עמו ועלו הטונים. הנאשם הודה שדיבר בצורה מתנשאת אך לדבריו, לא יותר מכך. הוא טען כי לא תקף את המתלונן אולם רץ לעברו על מנת להזיז את הרכב. הריצה לא הייתה עם יד מאוגרפת אלא שהוא אחז באוזנייה בידו ולכן נראה היה כאלו היא מאוגרפת. הוא הסכים כי רץ בצורה בוטה. כנשאל אם פגע בפקח, אמר שבמתכוון בטוח שלא, אך ייתכן שפגע במסופון. הוא הודה שהשתמש במילה מפגרים או התנהלות נמוכה. הוא הודה אף שסירב להוראתו של הפקח להזיז את הרכב. הוא הכחיש כי הפריע לו לצלם באמצעות המסופון. הוא אף הכחיש כי סירב לכבילתו באזיקים. תלונה אשר הוגשה על ידי הנאשם כנגד הפקח הוגשה וסומנה (ת/13 בפרוטוקול נרשם בטעות ת/17).

טיעוני הצדדים

11. ב"כ המאשימה, עו"ד רות שפיר, בסיכומיה שהוגשו בכתב, מתארת את עדויות עדי התביעה, מנתחת אותם ומצביעה על כך שמדובר בעדויות המשתלבות זו בזו וניכר שניתנו שלא על מנת להעליל על הנאשם או להעצים את האירוע. מנגד היא מצביעה על כך שגרסתו של הנאשם התפתחה מהכחשה גורפת בנוגע להנפת אגרוף לעבר הפקח בחקירתו של הנאשם במשטרה, לגרסה לפיה רץ

"באופן בוטה" לעבר הפקח כשידו מאוגרפת כתוצאה מאחיזתו באוזניה. כמו כן היא הדגישה שהנאשם לא שלל כי פגע גם אם בלא כוונה באמצעות ידו בפקח. היא טוענת כי הנאשם הודה למעשה בכך שסרב לבצע את הוראות הפקח ובכך הפריע לו בביצוע תפקידו כחוק. לדבריה הנאשם אף לא הביא עדים ומסמכים שלטענתו מצויים ברשותו על מנת לחזק את גרסתו בכל הנוגע לרשותו לחנות במקום. היא הדגישה כי האירוע כולו יכול היה להימנע אם הנאשם היה נמנע מלהתנהג ולפעול בדרך בה פעל. לנוכח כל זאת היא עתרה להרשעתו של הנאשם במיוחס לו בכתב האישום ובנוסף להרשיעו בעבירה של הפרעה לעובד ציבור, כפי שעלה מהראיות שהוצגו בפני בית המשפט. היא אף סבורה כי באם בית המשפט לא ירשיע את הנאשם בעבירת תקיפה או ניסיון תקיפה הרי שיש להרשיעו בביצוע עבירה של איומים על הפקח באמצעות התנהגות.

12. ב"כ הנאשם, עו"ד אילן אזולאי בסיכומיו שהוגשו אף הם בכתב, טען כי אין בדברים שנאמרו על ידי הנאשם על מנת לבסס עבירה של העלבת עובד ציבור ועלה ספק סביר בכל הנוגע לביצוע עבירה של תקיפת עובד ציבור. טענת הנאשם היא כי הפקח דרש ממנו להזיז את רכבו שלא בסמכות מאחר ולא הוצג בפני הנאשם נסח טאבו המוכיח כי החניה במקום שייכת למאן דהו, מה עוד שלפקח אין כלל סמכות לרשום דו"ח בשל חניה במקום פרטי. העובדה שבניגוד לעדות הפקח לא הובא נסח טאבו ולא הובאה שכנה להעיד על כך, יש בה על מנת להצביע כי התנהלות הפקח הייתה שלא בסמכות. עוד הוא מצביע על עדותו של אילן חלפון ממנה עולה כי הנאשם לא הכה את הפקח באמצעות אגרופו אלא שידו נהדפה על ידי הפקח וזהו המגע היחיד ביניהם. הוא מצביע על סתירות בין הודעותיו של הפקח עצמן וכן על סתירה ביניהן ובין עדויות העדים האחרים וסבור שיש בכך על מנת לעורר ספק סביר בכל הנוגע לביצוע עבירה של תקיפת שוטר.

13. בכל הנוגע לעבירה של העלבת עובד ציבור טוען הנאשם כי כלל לא קילל את הפקח, כפי שעולה גם מהודעתו של אילן חלפון. ובכל מקרה בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, הטחת קללות אין בה די על מנת להביא להרשעתו של נאשם בביצוע עבירה של העלבת עובד ציבור. הוא אף סבור כי גם בכל הנוגע לדברים שנאמרו לעבר השוטר בניהו כהן אין משום ביצוע עבירה זו.

14. הוא מפנה לכך שהנאשם לא נחקר בחשד לביצוע עבירה של הפרעה לשוטר ולעובד ציבור ולמעשה בשום שלב לא הפריע לעבודתם של עובדי הציבור. הוא הצביע על כך שגרסת הנאשם הייתה קוהרנטית לאורך כל הדרך ובהתנהלותו לא עבר כל עבירה פלילית. לנוכח כל זאת עתר ב"כ הנאשם לזיכויו של הנאשם מכל המיוחס לו בכתב האישום.

דין והכרעה

15. על מנת להגיע להכרעה, אבחן בנפרד כל אחת מן העבירות המיוחסות לנאשם.

תקיפת עובד ציבור

16. כתב האישום מייחס לנאשם כי היכה במכת אגרופ את הפקח לישי בידו השמאלית בעת שזה ניסה לצלם את הרכב.

17. באשר לאירוע זה העיד הפקח כי בעת שהוציא את המסופון להתחיל לצלם את הרכב, רץ הנאשם לעברו "בצורת אגרופ" והוא זז הצידה. לאחר מכן ולאחר שהוזמנה משטרה, כאשר ניסה שוב לצלם את הרכב "כל רגע הוא מוריד לי את המסופון מהיד" (עמ' 18 ש' 21-22 לפרוטוקול). בחקירתו הנגדית כשנשאל האם בכוונת הנאשם היה לתת לו אגרופ, ענה כי "הייתה לו כוונה לתת משהו, לא יודע אם ממש אגרופ". (עמ' 23, ש' 18-19 לפרוטוקול). בהודעתו במשטרה (נ/2) תיאר הפקח כי: "הוא רץ לכיווני עם יד מאוגרפת ובזמן שהוא היה רץ אלי זזתי אחורה והוא פגע רק ביד שלי" ובהודעה נוספת (נ/3) הוא מפרט: "היד הייתה מונפת בגובה הכתף, היד הייתה מאוגרפת יד ימין, הספקתי לזוז אחורנית והוא פגע לי ביד שלי בזרוע שמאל צמוד לבית החזה". בהודעה זו הוסיף כי: "כשהחשוד נגע לי ביד זה היה כשהוא הוריד לי את היד שהחזיקה מסופון, האגרופ היה בזרוע, שני דברים שונים".

18. העד אילן חלפון העיד כי: "הנאשם רץ לעבר הפקח בדילוגים, נתן לו אגרופ מונף, הגיע עד אליו, לא היה אגרופ, לישי זז הצידה והייתה הדיפה של היד" (עמ' 11 ש' 2-3 לפרוטוקול). כשנשאל אם היה מגע בין השניים ענה כי היה: "מגע בין היד של לישי ליד של הנאשם". בהודעתו במשטרה (נ/1) תיאר זאת כך: "הוא רץ לעבר לישי כשהיד מאוגרפת. הוא נגע לו ביד והוריד לו אותה"

19. הנאשם עצמו בחקירתו במשטרה אמר כי: "לא היה ולא נברא, אגרופ לא היה שם" ו-"לא הייתה מכה ביד, לא תקפתי אותו". בעדותו בבית המשפט תיאר כי רץ לעבר הפקח כשבידו מוחזקת אזנייה וייתכן שזה היה נראה לפקחים כאגרופ, הוא מציין כי "רץ בצורה בוטה" על מנת להזיז את הרכב אולם לא פגע במכוון בפקח, הוא מאשר כי ייתכן ופגע אך לא הרגיש בכך והדבר לא נעשה בכוונה. (עמ' 42 לפרוטוקול).

20. לאחר שבחנתי את תיאורי האירוע בידי כלל העדים שנכחו בו ואף הדגימו אותו במהלך עדותם בבית המשפט, הגעתי למסקנה כי עולה ספק סביר בשאלה באם אכן בוצעה תקיפה על ידי הנאשם כנגד הפקח. כלל העדים תיארו ואף הדגימו ריצה של הנאשם לעבר הפקח כאשר ידו מאוגרפת, אולם כלל

העדים מעידים, כי בניגוד לאמור בכתב האישום, הנאשם לא היכה את הפקח במכת אגרוף. הפקחים מעידים כי הפקח זז לנוכח ריצתו של הנאשם וידו של הנאשם נגעה בידו של הפקח. אין די במגע זה על מנת להוות תקיפה מה עוד שגרסת הנאשם היא שרץ לעבר הפקח במטרה אחרת והיא לחסום אותו מלצלם את הרכב. איני סבור כי ניתן לשלול זאת הן לנוכח תיאור האירוע והשתלשלותו לאחר מכן. התרשמתי כי הנאשם היה נסער וניסה למנוע את רישום הדו"ח כנגדו אולם לא השתכנעתי כי לצורך כך היה בכוונתו אף לתקוף את הפקח ובכל מקרה בפועל לא התבצעה תקיפה שכזו.

21. המאשימה בעקבות הודעתו השנייה של הפקח במשטרה ועדותו בבית המשפט טענה כי היו שני אירועים. הראשון הוא הריצה של הנאשם לעבר הפקח כשידו מאוגרפת והשני לאחר מכן, כאשר הנאשם הסיט את ידו של הפקח מהמסופון מספר פעמים על מנת למנוע ממנו לצלם את הרכב. יש לציין כי בכתב האישום אין זכר לטענה זו וכך גם בהודעתו הראשונה של הפקח ובהודעת הפקח הנוסף אילן חלפון במשטרה ואף בעדותו של פקח זה בבית המשפט. במצב דברים זה עולה ספק סביר אף בקיומו של אירוע זה.

22. **לנוכח האמור לעיל אני מזכה את הנאשם מביצוע עבירה של תקיפת עובד ציבור.**

23. המאשימה עתרה לחילופין להרשעת הנאשם בביצוע עבירת איומים בהתנהגות, אולם לא מצאתי כי בריצתו של הנאשם לעבר הפקח יש על מנת להצביע על איום על הפקח. הפקח אילן חלפון שהיה עד לאירוע העיד כי כשראה את הנאשם מתקרב כשידו מונפת לעבר הפקח "לא האמין שיהיה משהו".

הפרעה לעובד ציבור במילוי תפקידו

24. במהלך הדיונים, בעת עדותו של הנאשם במסגרת פרשת ההגנה הודעתי לו, בהתאם להוראות סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי כי לנוכח העדויות שהוצגו בפני עולה חשד לביצוע עבירה של הפרעה לעובד ציבור במילוי תפקידו ועליו להיערך להתגונן אף מפני אשמה זו. לאחר הודעתי ניתנה להגנה הפסקה על מנת לאפשר לב"כ הנאשם להסביר ללקוחו את משמעות ההודעה.

25. כמתואר לעיל, הנאשם עצמו העיד בבית המשפט כי רץ "בצורה בוטה" לעבר הפקח על מנת שלא לאפשר לו לרשום דו"ח לרכבו. במהלך חקירתו הנגדית (לאחר שהודע לו כי עליו להתגונן אף מפני אשמה בביצוע עבירה של הפרעה לעובד ציבור) תיאר הנאשם כי: **"דילגתי לעבר הרכב, תוך כדי שאני חוסם את המצלמה של הפקח", "ניסיתי לחסום את המצלמה של הפקח על מנת שלא יצלם את האוטו"**. כשנשאל אם יש לו זכות לחסום את הפקח, ענה כי הייתה לו כוונה לסיים את הסיפור וזהו,

לצאת עם הרכב. (עמ' 48 לפרוטוקול). הוא אף העיד כי ייתכן כי במהלך ריצתו "הבוטה" לעבר הפקח ייתכן שפגע במסופון (עמ' 41 לפרוטוקול) ובעדויות הפקחים עלה כי ריצתו זו אילצה את הפקח לזוז ולמרות זאת נוצר מגע בין הנאשם לפקח.

26. **מעשים אלו המתוארים על ידי הנאשם מהווים עבירה של הפרעה לעובד ציבור במילוי תפקידו על פי דין ואשר על כן אני מרשיע אותו בביצוע עבירה זו בהתאם לסעיף 288א לחוק העונשין.**

27. איני מקבל את טענת הנאשם כי הפקח לא פעל על פי דין. הפקח העיד כי מתוקף תפקידו בעיריית רעננה עליו לטפל בפניות תושבים ולצורך כך הוא פנה לנאשם ולאחר שזה סירב לפנות את רכבו הזעיק משטרה ופעל לתיעוד חניית הרכב בחניה הפרטית. מעשים אלו הם חלק מתפקידו כעובד ציבור. באם לנאשם טענות כלפי הדרך בה נקט הפקח, יש בידי את הדרכים לפנות לגופים המתאימים לכך, אולם הוא ניסה באופן פיזי למנוע מהפקח למלא את תפקידו. טענת הנאשם כי חנייתו באותה חניה אינה בעייתית יכולה הייתה להתברר לאחר מכן באם היה נרשם לרכבו דו"ח. יש אף לציין, כי במהלך עדותו של הנאשם בבית המשפט הסתבר כי בבירור שנערך לאחר מכן הסתבר כי אכן מדובר בחניה פרטית וכי אכן נאסר היה עליו להחנות את רכבו במקום (עמ' 45 לפרוטוקול).

הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו

28. כתב האישום מייחס לנאשם כי כאשר הגיע השוטרי למקום האירוע, סירב הנאשם לשוחח עמו ולכן הודיע לו השוטרי כי הוא מעוכב וביקש ממנו את הטלפון הסלולארי, הנאשם מסר שאין ברשותו טלפון סלולארי אך מיד בסמוך לכך ענה לשיחת טלפון באמצעות אוזניית הבלוטוס שהייתה באוזנו. הנאשם צעק לשוטרי כי אינו מוכן להגיע לתחנת המשטרה ואמר לשוטרי שיעצור אותו וכשזה הודיע לו על מעצרו וביקש לאזוק את ידיו, סרב הנאשם לשחרר את ידיו.

29. השוטרי בעדותו בבית המשפט תאר כי ביקש מהנאשם להזדהות וזה אכן עשה זאת באמצעות תעודת זהות וכשהודיע לו השוטרי שהוא מעוכב, סרב לכך וביקש להיעצר וכשניסה השוטרי לכבול אותו, הפריע לכבילה והשוטרי נאלץ להשתמש בכח לצורך כך. הוא אף תיאר כי הודיע לנאשם שאסור לו שיהיה אצלו טלפון אך הנאשם ענה לטלפון באמצעות אוזניית הבלוטוס וכשהורה לו לנתק, צעק בטלפון באופן הפגנתי וניתק. לאחר מכן התלווה לשוטרי ללא צורך בשימוש בכח.

30. הנאשם בעדותו בבית המשפט אישר שענה לטלפון אך אמר שעשה זאת מתוך אינסטינקט, טען כי לא הבין את הניואנסים שבין עיכוב למעצר וביקש שהשוטרי יתשאל אותו במקום על מנת

לסיים את העניין. הוא הכחיש שהפריע לכבילתו. הוא אישר כי צעק בהפגנות וקרא לחבריו לצלם ואמר כי ידאג שהכל יועבר לתכנית "הצינור" של גיא לרר.

31. נתתי אמון בעדותו של השוטר אולם הגעתי לכלל מסקנה כי התנהלותו של הנאשם כפי שמתוארת בעדות זו אינה מגיעה לכלל ביצוע עבירה פלילית של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. אציין תחילה כי הנאשם כלל לא נחקר במשטרה בחשד לביצוע עבירה זו וכלל לא נשאל שאלות בנושא זה בעת חקירתו במשטרה. על פי המתואר מפי השוטר עצמו, אכן במהלך המעצר התנהג הנאשם בצורה לא מכובדת תוך צעקות וזלזול בשוטר אולם בסופו של דבר התלווה לשוטר לתחנת המשטרה ללא צורך בשימוש בכח. הנאשם הודה כי ענה לשיחת טלפון אך עשה זאת "מתוך אינסטינקט". כמו כן עלה כי כבילתו באזיקים נתקלה בקושי. אולם התרשמתי כי לא מדובר בקושי משמעותי המגיע בכדי הפרעה לשוטר או הפרעה לביצוע מעצר. אין ספק כי הנאשם התנהל באופן מזלזל ולא ראוי כלפי השוטר אולם איני סבור כי ההתנהגות המתוארת מגיעה עד כדי ביצוע עבירה פלילית של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. דבר יום ביומו מובאים בפני בית משפט אירועים רבים בהם עצורים אינם נוהגים כראוי בעת שהם נעצרים אולם הם אינם מואשמים בשל כך בביצוע עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. מסתבר כי אף החוקרים אשר חקרו את הנאשם על סמך החומר אשר היה מצוי בידם לא סברו כי יש מקום לחקרו בשל כך בגין עבירה זו ואף לא לשאול אותו שאלות בנושא.

32. **לנוכח האמור לעיל אני מזכה את הנאשם מאשמה בביצוע עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.**

העלבת עובד ציבור

33. כתב האישום מייחס לנאשם ביצוע שתי עבירות של העלבת עובד ציבור, האחת כלפי הפקח והשנייה כלפי השוטר.

34. באשר לפקח מואשם הנאשם בכך שקילל אותו במילים: "בן זונה, מנייאק, פקח זה זבל".

35. באשר לשוטר מואשם הנאשם כי בעת שזה הוביל אותו לתחנת המשטרה, צעק הנאשם לעברו: "מפגרים, אתה נמוך, אתה דתי? הכיפה הזאת היא המצאה, יש אלוהים".

36. בעדותו בבית המשפט תיאר הפקח: "הנאשם התחיל לקלל, קללות שגרתיות שפקחים מקבלים". (עמ' 18 ש' 20 לפרוטוקול) ובהמשך אמר: "אני כל יום מקבל קללות... אם אני אבוא לתחנה על כל מי שמקלל אותי אנחנו לא נגמור". (עמ' 21 ש' 6-7 לפרוטוקול).

37. השוטר העיד: "במהלך הנסיעה לתחנה הוא מאד מזלזל. התחיל לצעוק מפגרים אתה נמוך. הוא שאל אותי אתה דתי? הכיפה הזו היא המצאה, יש אלוהים?". (עמ' 8 ש' 15-16 לפרוטוקול).
38. בכל הנוגע לחילופי הדברים עם הפקח, העיד הנאשם בבית המשפט כי: "אני די דיברתי כמו שהוא העיד" (עמ' 40 ש' 18-19 לפרוטוקול). וגם באשר לשוטר העיד הנאשם כי: "התבטאתי בצורה שהוא ציין שהתבטאתי" (עמ' 42 ש' 8 לפרוטוקול). יש לציין כי כבר בחקירתו של הנאשם במשטרה (ת/2) התנצל הנאשם ואמר: "לא התכוונתי לפגוע ואני מבכה את עצמי ובוכה על עצמי ואני מצטער על כל זה" (ש' 48-49).
39. בית המשפט העליון קבע ב"הלכת אונגרפלד" (דנ"פ 7383/08 יוסף אונגרפלד נ' מדינת ישראל 11.7.11) כי על מנת שתתקיים עבירה של העלבת עובד ציבור צריך שיתמלאו שני תנאים. הראשון בהם הוא עמידה במבחן התוכני שמשמעותו: פגיעה בליבת כבודו של עובד הציבור, כאשר אין די בביטוי של אלימות מילולית בוטה אלא נדרשת פגיעה עמוקה בשמו הטוב של העובד שיש בה כדי לבזותו בעיני אחרים. השני בהם הוא המבחן ההסתברותי ומשמעותו היא שקיימת ודאות קרובה כי הפגיעה הצפויה ממנה עלולה לא רק לפגוע בעובד הציבור כפרט, אלא לפגוע בפגיעה ממשית וקשה באופן מילוי תפקידו הציבורי, ובכך לפגוע במערכת השרות הציבורי ובאמון הציבור בה.
40. הנאשם כאמור מודה כי אכן אמר את המיוחס לו בכתב האישום ואף הביע חרטה על כך. אמירות אלו מכוערות ופוגעות ואין מקום כי ישמעו מפי אזרח כנגד עובדי ציבור המבצעים את תפקידם כדין ונאלצים לספוג דבר יום ביומו, כפי שהעיד הפקח, אמירות קשות מעין אלו.
41. אולם אמירות אלו אינן עומדות במבחנים שנקבעו על ידי הפסיקה כמפורט לעיל. לא ניתן לראות בהן משום פגיעה בליבת כבודו של עובד הציבור ואף המתלוננים לא התייחסו אליהן ככאלו. הפקח העיד כאמור כי קללות מעין אלו מוטחות בו מדי יום. ודאי לא ניתן לקבוע כי בעקבות אמירות אלו קיימת ודאות קרובה לפגיעה ממשית בתפקוד עובד הציבור. האמירות כלפי השוטר הינן בדרגת חומרה גבוהה יותר מאשר אלו שנאמרו כלפי הפקח, מאחר ואלו עוסקות בנתוני גופו של השוטר ואמונתו הדתית, אולם מבלי להקל ראש בחומרתן, הרי שלנוכח המבחנים שנקבעו אין בהם על מנת להגיע לרף הפלילי של עבירה זו.
42. **אשר על כן אני מזכה את הנאשם מאשמתו בביצוע עבירה של העלבת עובד ציבור.**
43. **סוף דבר. הנאשם הורשע בביצוע עבירה של הפרעה לעובד ציבור במילוי תפקידו כדין וזוכה מאשמתו בביצוע עבירות של תקיפת שוטר, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והעלבת עובד**

ציבור.

ניתנה היום, ג' ניסן תשע"ט, 08 אפריל 2019, במעמד הצדדים